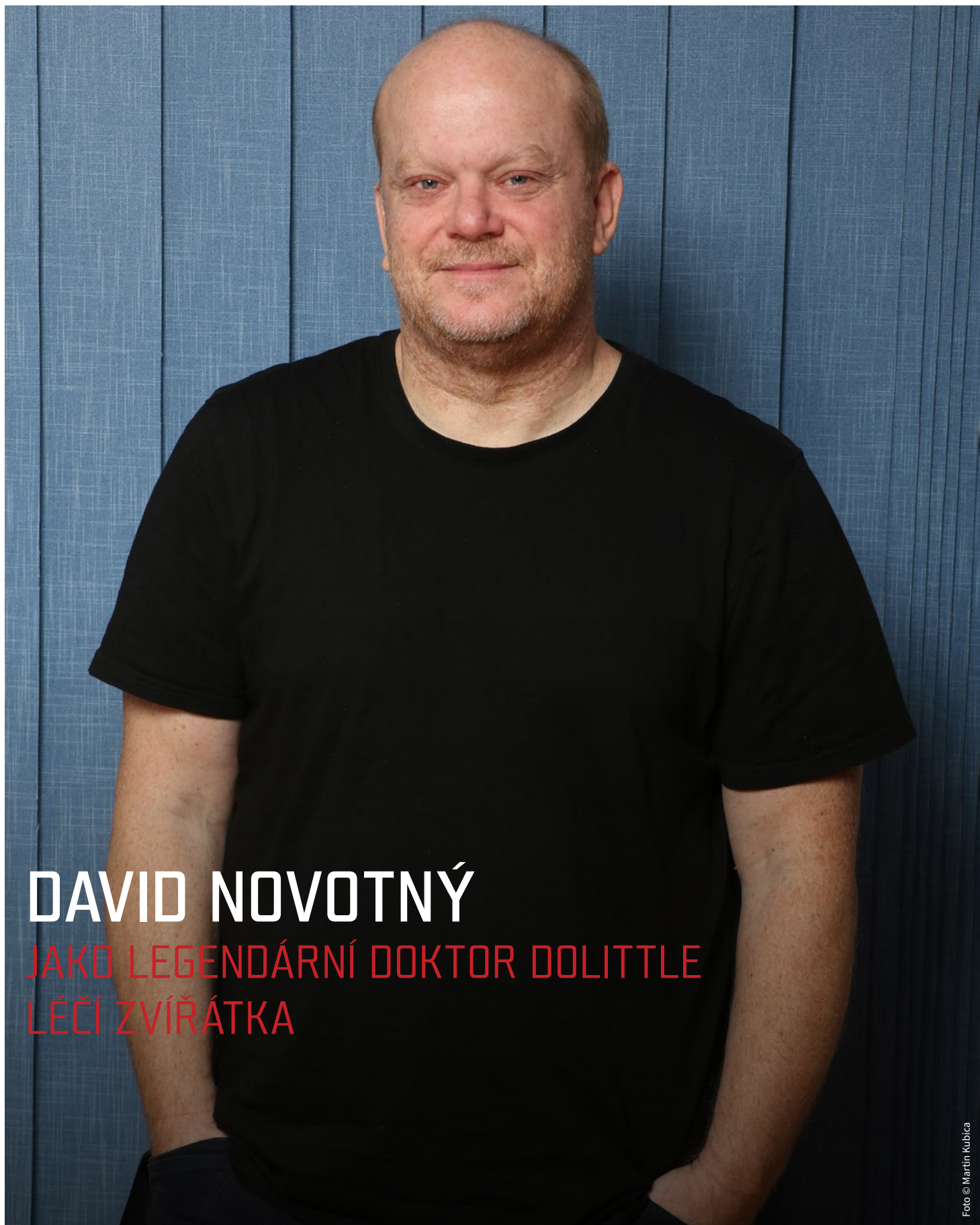

DAVID NOVOTNÝ

JAKO LEGENDÁRNÍ DOKTOR DOLITTLE
LÉČÍ ZVÍŘÁTKA

Světznámý pohádkový příběh o hodném zvěrolékaři v polovině března poprvé v podobě audioknihy vydává Supraphon, a to ve skvělém podání herce Davida Novotného. Ten svým hlasem mistrně oživil nejen postavu dobrušedčného veterináře, ale i řadu jeho zvířecích kamarádů.

„Načítání audioknih pro děti je pro mě hlavně zábava. Věřím, že když se textem pobavím a potěším já, dostane se ta energie i na druhou stranu k posluchačům,“ uvedl David Novotný

Autor laskavého a zábavného vyprávění o doktoru Dolittleovi, spisovatel Hugh Lofting se narodil v roce 1886 v Anglii, anglo-irským rodičům. Studoval v St Mary College Mount v Sheffieldu, později odešel do Spojených států, kde získal titul stavebního inženýra na Massachusetts Institute of Technology. Jako stavař hodně cestoval

po světě. Během první světové války sloužil v irské národní gardě. V jedné z bitev byl těžce zraněn, ale nezatrpl. Zatímco ostatní spisovatelé psali o hrůzách války, on vytvořil literární postavu moudrého laskavého lékaře Dolittlea. Zbytek života prožil v americkém Connecticutu spolu se svou ženou a třemi dětmi, pro které Doktor Dolittle původně vznikl. Posmrtně obdržel americkou literární cenu Lewis Carroll Shelf Award.

Příběh doktora Dolittlea poprvé vyšel v češtině roku 1925 v překladu Žofie

Pohorecké, a to pod sáhodlouhým titulem: Příběh doktora Málodělala, jenž jest kronikou neobyčejného života doma a překvapujících dobrodružství v cizích zemích. Audiokniha Supraphonu vychází ze současného překladu Jarky Vrbové.

„Všem dětem léty i dětem srdcem připsuji,“ dodal k tomu v knize autor sám, přičemž předmluvu sepsal jeho vrstevník Hugh Walpole. Není to předmluva ledajaká. Sekýruje tu tehdejší „přepsychologizované“ psaní o dětech a Hugh Loftinga pasoval na „jediného důstojného nástupce Lewise

Carrolla“. Načež dodává: „Dospělí se domnívají, že stačí, když užijí při psaní dětem dětskou řeč, ale není většího omylu. To celá autorova obrazotvornost musí být obrazotvorností dítěte.“

Dolittle si osvojil pro potřebu komunikace s nímou tváří 498 řečí, a to tak dobře, že v nich mohl psát knihy. Lofting líčí zvířecí pacienty věrohodně, žádného nepolidštjuje – svým zvířátkům neodepřel charakteristické rysy a ani je nechočuje.

DVĚ LEGENDÁRNÍ ALBA HISTORIE ČESKÉHO ROCKU

Abraxas / Box

Jubilejní reedice již čtyři dekády zásadního rockového alba

Mluvit o kultovnosti je vždycky ošidné, ale tady se to slovo vskutku nabízí. V době, kdy se odehrávala zákazová dramata, vyvolaná politrukovským článkem „Nová vlna se starým obsahem“, se na jaře 1983 dalo sehnat album vizuálně, hudebně, textově i koncertně značně překračující očekávání. Abraxas kytaristy Slávka Jandy a bubeníka Ivana Pelíška, původně skoro artrocková kapela, se příchodem zpěváka Miroslava Imricha (letos v březnu 70) a basáka Michala Ditricha proměnil v energický nářez. Čerstvý textař Pavel Zeman k tomu vzorně

pasoval, producerská spolupráce publicisty Františka Horáčka prospěla, obal s fotografiemi Jaroslava Prokopa a grafikou Adama Hoffmeistera oslovil davy. Přidáme-li bájná živá vystoupení, pak se songy Každý den je to jinak, Země se točí dokola, Box, Zoo nebo Nekonečný boogie staly znamením těch let a vstupní branou pro nové rockové obdivovatele. Remastering pro vinylových 180 gramů, rekonstruovaný obal, vnitřní sáček s fotografiemi i neznámou variantní podobou titulky, to vše vytváří z této reedice dokonalou vzpomínku pro pamětníky i možnou výzvu pro mladé hledače starých rockových drahokamů.

Tracklist: Každý den je to jinak / Země se točí dokola / O to jde / Poprvé / Magická noc / Box / King-Kong / Zoo / Nekonečný boogie / V baru

VÝBĚR / Výběr

Druhé album Výběru znovu na vinylu, tentokrát 180 gramů

V roce 1987 se začal reálný socialismus zvolna hroutit. Mohlo tedy dojít i na nové album kapely předtím několik let zapsané v indexu zakázaných. Pánové Kocáb, Pavlíček, Čok a Kryšpín v textech pokročili od původních trefně novovlnných daistických rýmů Straky, hudebně rovněž poskočili o pěkný kus dál, ale mimořádná kvalita, ironie a smysl pro nadsázku zůstaly zachovány. Autorsky zejména Michael K. s Michalem P., ale přispěli i další členové a známí kapely. Občas spíše nezávazné žertíky debutu nahradily písně s nejen

dobovým posláním, v tomto případě důležitě zachycené na vnitřním sáčku albové reedice. Texty typu Tatrmána, Člověka bez talentu, Chvastouna, Smolaře nebo Snaživce byly prezentovány unikátním zpíváním s potřebně teatrálními prvky a osazeny na muziku naprosto suverénních instrumentalistů. Nový mastering ve studiu Sono dostal ze zachovaných podkladů zvukové maximum, obnovený obal foto/graficky připomíná chvíle vzniku muziky i atmosféru koncertů. Titulní ilustrace Igora Ševčíka, tedy onen řez hlavou, odpovídala obsahu přesně: Výběr slovy a tóny zkoumal situaci našich mozken těsně před vytoženou změnou.

Tracklist: Tatrmán / Člověk bez talentu / Papíry straší / Sbal si to svý ráno / Hrály dudy / Smolař / Tyhle řeči znám / Chvastoun / Snaživec

LUKÁŠ VONDRÁČEK

RACHMANINOV JE MI VELMI BLÍZKÝ, MOŽNÁ VŮBEC NEJBLIŽŠÍ ZE VŠECH

Lukáš Vondráček je svérázný a v nejlepší slova smyslu svéhlavý člověk, umělec, klavírista. Nic na tom nezměnilo ani jeho fenomenální vítězství v Soutěži královny Alžběty (2016) – na těchto „olympijských hrách“ vyhrál jako vůbec první Čech. Navíc zde triumfoval svým milovaným Třetím klavírním koncertem Sergeje Rachmaninova. Lukášovu suverenitu v tomto repertoáru oceňuje celý svět. Nápad na natočení unikátního kompletu vznikl v září 2020. Sice v kavárně, ale s chmurným výhledem. Za okny bylo slunce, ovšem také blížící se další lockdown. O to zásadnější motivace natáčet, pro Lukáše Vondráčka zvláště důležitá, neboť vždy upřednostňuje živé hraní.

Zveme k rozhovoru, kde si s Lukášem Vondráčkem povídá dramaturg Martin Rudovský. Interview vznikalo u příležitosti vydání dvojbalu s Klavírními koncerty a Rapsodií na Paganiniho téma Sergeje Rachmaninova, které Vondráček nahrál se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK řízeným Tomášem Braunerem a Supraphon jej 24. března 2023 vydává na 2CD i v digitálních formátech.

Lukáši, jaký byl tvůj první kus od Rachmaninova, skrze který se před tebou jeho svět začal vyjevovat?

Myslím, že šlo o Preludium cis moll op. 3, č. 2. Ono hodně slavné. Když prý řekl Rachmaninovi „zahraj TO“, už věděl přesně, co je to TO. Údajně Preludium neměl moc rád, protože šlo o ranou práci. Všem se ale hodně líbilo a on to musel stále hrát jako přídatek. Já jsem se k tomu dostal tak v desíti letech. Odhaduji to podle toho, že už jsem musel být dost velký, abych obsáhl

široké akordy. A z koncertů byl určitě první ten První, což je trochu zvláštní, protože ten hraje málokdo. Doporučil mi ho tenkrát Vladimír Ashkenazy, a pak jsme ho spolu hrávali. To bylo záhy poté, co jsme se potkali. Bylo mi čtrnáct.

Pamatuji si, že jste s tímto koncertem jeli s Českou filharmonií na zájezd do Itálie. Už tehdy jsi tušil, že Rachmaninov bude tvoje láska, tvůj osud?

Jeho hudba se mi líbila hned od začátku. Přišlo mi to už tenkrát ze vši hudby nejlépe uchopitelné a nejemotivnější. A v určitém směru se do dneška moc nezměnilo. Ale tehdy zvlášť – já nebyl žádný intelektuální typ. Ve čtrnácti letech jsem vše chápal přes instinkt. Rachmaninov mi k tomu perfektně pasoval. A kudy vedla cesta dál? Postupně jsem nastudoval Étudy-Tableaux, další Preludia. Zhruba v sedmnácti letech jsem se dostal ke Druhému koncertu. Kolem

devatenácti a dvaceti bylo zase období, kdy jsem stále hrál Rapsodii; byla tehdy nejčastěji žádaná. A také se mi líbila! Pak přišel Čtvrtý koncert. Vzpomínám si na jeho provedení v Brazílii, s Marin Alsop. Třetí jsem se učil jako poslední. Asi až ve dvaceti. Chtěl jsem se ho naučit už dlouho, měl jsem spousty nabídek na jeho provedení. Ale když jsem otevřel noty, úplně jsem se leknu – byl jsem líný a noty jsem zase zavřel. Časem jsem se k tomu konečně „dokopal“. Říkal jsem si, že pokud se ho nenaučím brzo, tak už nikdy. Dnes už bych se nechtěl něco podobně náročného učit! Přece jen se mozková ani technická kapacita nezlepšuje. Nedivím se, že se ho spousta klavíristů nikdy nenaučila. A ne že by nechtěli! Spíše prováhali ten správný moment. Je to samozřejmě dáno i reputací skladby. Stále jsem od malíčka poslouchal, že je to nejtěžší koncert. Máš z toho pak strach ještě dříve, než se ho začneš učit. Respekt jsem měl veliký.

Je Třetí koncert pro tebe stále nejtěžší – i po těch mnoha provedeních?

Stále je nejsložitější tím, že obsahuje zdaleka nejvíce not. Držet ho v hlavě, aby struktura dávala smysl, a zároveň aby měl v sobě maximální napětí – to je opravdu těžké! Dnes se samozřejmě snažím nad tím takto nepřemýšlet. Kdybych se na pódiu bál, je to k ničemu. Jaký vidíš mezi všemi koncertantními díly rozdíl? Čtvrtý koncert a Rapsodie jsou značně jiné než předchozí tři koncerty. A je to hodně dané tím, že už Rachmaninov nebyl doma v Rusku, které mu hodně chybělo. V Americe do něj pořádky ryli, že je jeho styl zastaralý, hrozně sentimentální, že nejde s dobou; jeho současníci, ať už Stravinskij nebo Prokofjev, přišli s něčím inovativním a on byl podle nich uvízlý v Čajkovského tradici. Rachmaninov se tedy dost snažil se této nálepky zbavit. Ne že by mu to nešlo, ale myslím, že mu to nebylo vlastní. Ano, Rapsodie je dokonalá skladba, ve které není ani jedna nota navíc.

Vše dává perfektní smysl. Doporučoval bych ji všem začínajícím skladatelům jako must-have perfektní kompozice. Ale co se týká melodií a skladatelské duše, jsou přirozenější první tři koncerty. Když byl Rachmaninov mladší, měly jeho melodie vzletný charakter, stoupající. Začínají na nejnižší klávese a míří stále vzhůru. U posledních dvou děl je to naopak. Mají temnější charakter a vše směřuje dolů. Platí to třeba i u pozdních Variací na Corelliho. Harmonie z jeho prvních děl na mě působí jako horká čokoláda, kterou miluji. Je to dráždivé, chceš to poslouchat stále. V pozdních dílech čokoláda hořkne. Máš pro koncerty svá označení? První koncert mi přijde nevinný. A není to podle mě jenom tím, že se jedná o jeho první dílo – vše do sebe přirozeně zapadá, vše je, jak má být, a nejsou tam žádné hluboké myšlenky. S Druhým koncertem jsem bojoval nejdéle, abych pochopil, jaký je jeho charakter, protože spousta lidí z toho dělá sentimentální a hodně přeromantizovanou záležitost, což mě moc nebere. Ale zároveň ten koncert není zdaleka tak virtuózní a komplexní jako Třetí. Druhý koncert se nachází někde mezi. Občas ho lze trochu tzv. podojit, ale zároveň to nesmí být přehnané. Druhý je určitě nej-sentimentálnější, nejlyričtější. Do začátku třetí věty v něm není jediná virtuózní pasáž,

má až komorní ladění; nemyslím orchestraci – je intimní charakterem. A Třetí koncert? Je jedním slovem komplexní, napadá mě ještě slovo „všeobjímající“. Také se mi nejvíce líbí, rovněž mi nabízí nejvíce volnosti v mnoha směrech. Obsahuje obrovské množství nápadů. I když to hraji po sté, vždy tam objevím něco nového. Čtvrtý koncert je temný, občas až strašidelný. Jde stále dopředu, nikdy se nezastaví, velmi energický celek. Zde není vůbec potřeba, jak já to občas dělávám, „přikládat pod kotlík“; tady Rachmaninov neustále „topí“ sám. Stále nebyl s dílem spokojený, stále ho přepracovával. Jemu i kritikům se zdálo stále pochybný. První verze byla například o 8 minut delší. V té poslední mi připadá, že občas něco schází – rozevláté, romantické pasáže –, ale zase se stále dere vpřed. Ve finální verzi se vše lyrické koncentruje do velmi krátké pomalé věty.

Vrátil by ses někdy k jeho první verzi, nebo třeba ke druhé? Nebyla by to svatokrádež?

Vůbec ne, já to takhle vůbec neberu. Bůh ví, jak by se skladatel tvářil dnes. Nebo by na to veřejnost reagovala jinak. On si paradoxně moc nevěřil v celé kariéře – ať už jako skladatel nebo klavírista. Na to, kolik toho

uměl a jak byl geniální, stále měl o sobě velké pochybnosti. Kdyby mu dnes někdo pochválil první verzi, třeba by ji i tak nechal. Kdo ví. Čili mne předchozí verze lákají. Občas první verze zazní – například Vladimir Ashkenazy ji má raději než tu finální, jako jediná mu prý dává smysl. Mimochodem ten Čtvrtý koncert má v sobě něco ze Schumanna, kterého opravdu miluji – zejména poslední dobou. V jeho hudbě, která občas nedává smysl, probleskují pasáže až magické. Za chvíli zase záblesk mizí. To u Rachmaninova nebývá zvykem – ten má většinou velká gesta, vše je pompézní a dramatické – od začátku až do konce. U Čtvrtého je to ale jinak. Jsou zde občas až prázdná místa, skoro bez významu. Ale náhle se zjeví krása, nečekaná, bez souvislosti. Fragmenty krásy řekl bych... a tajemství. Pomalá věta je ze všech nejkrásnější, skoro jako modlitba – intimní a smutná. Ale zároveň má v sobě naději. Cítím, že se hodně trápil. Že jeho obrovský talent nebyl dost oceněn a pochopen, jak si představoval. Cítím v té hudbě hořkost. Jak bys pro sebe hodnotil Rapsodii? Je lehčí? To určitě není. Jen jsem ji hrál, kromě Třetího koncertu, nejčastěji – možná i stokrát, takže je pro mne nejkomfortnější. Dílo velmi dobře znám a moc mě baví. Rapsodie má také temnější charakter. Ale jde také

o ohňostroj – je úžasné, co na těch 20 minutách dokázal na poměrně primitivní téma vymyslet; Rapsodie má jednoznačně nejlepší orchestraci. Jinak v oblasti orchestrace obdivuji spíše Prokofjeva, byl v tomto směru génius. Rachmaninov dost zaostával. Ne však v případě Rapsodie! Tolik zvukových efektů! Spousty nečekaných i humorných překvapení – to mě opravdu baví.

Je pro tebe důležitý Rachmaninov i jako člověk? Zajímáš se o mimohudební souvislosti?

Samozřejmě by tě měl zajímat život skladatele – ale do určité míry. Dílo s životem občas nekorresponduje. Třeba u Beethovena; uvažoval o sebevraždě a ve stejné době tvořil jedny z nejradostnějších skladeb. Rachmaninov se trápil depresemi, nedostatkem pochopení a sebevědomí od počátku své kariéry. Hodně ho poznamenal „slavný“ neúspěch jeho První symfonie. Známé je jeho setkávání s psychologem Nikolajem Dahlem, které bylo završené Druhým koncertem. Bylo to po dlouhé době, kdy nemohl napsat vůbec nic. Obrovský úspěch Druhého koncertu mu hodně pomohl. Údajně miloval svou usedlost Ivanovka, kde měl nejinspiračnější prostředí pro psaní – Ivanovka mu pak po zbylém životě scházela.

► V Americe vůbec neměl čas, musel stále hrát, aby uživil rodinu. Na to, jak zde žil dlouho, napsal jen pár opusů.

Pomáhají ti při interpretaci takové informace?

Primárně jdu po hudbě. Skladatel tohoto typu a kalibru dokáže vše nastínit svou muzikou. To je mým cílem u každého autora, abych, jakkoli to zní asi hloupě, s ním byl mentálně propojen, abychom si mohli „povídat“. Abych pochopil jeho svět. Vesměs je vše zakódováno v hudbě. Stačí rozum a citlivost. A další zmíněné informace ti pomohou pochopit ještě víc, dále porozumění prohloubit. To není nikdy na škodu. Ale popravdě si dovedu představit, že lze Rachmaninova pochopit i bez toho všeho. Je mi velmi blízký, možná vůbec nejbližší ze všech. Což je dáno hlavně tím, že ho prostě nejvíce hraju. Je to láska od prvního kontaktu s jeho muzikou.

Jaký je tvůj náhled na nahrávku stejného kompletu od samotného Rachmaninova?

Jsou to pro mne opravdu důležité nahrávky, často se k nim vracím. Nejen ke koncertům, ale také k jeho nahrávkám vlastních preludií a miniatur. Například jeho transkripce Fritze Kreislera, taková drobnost – a jsou tam všechny jeho kvality, mimořádný klavírista. Úhoz, spontánní výraz! Ve své době byl úplným úkazem. Jediný Horowitz se mu mohl blížit, ale přece jen přišel o hodně později. Rachmaninov Horowitz se miloval, byli to přátelé. Rachmaninov měl naprosto originální, skvělý zvuk a také technickou dokonalost, což tehdy vůbec nebylo zvykem. Jeho současníci s technikou docela zápasili. Při interpretaci svých koncertů je vůbec „nepřeslazoval“ a sám o tom často mluvil, že jeho hudba už v sobě vše má, že není třeba nic přidávat. Vědomě se vyhýbal jakémukoliv sentimentu.

Před léty mi jeho hra připadala až strohá. Ale poslední dobou jsem pochopil, že v jednoduchosti je síla. Jeho hudba není jednoduchá, je v ní spousta not – i zbytečných. Pro interpreta je pak nejtěžší oddělit podstatné noty od nepodstatných. Ve svém hraní k tomu dává skvělý návod. Zatím se chci více koupat v horké čokoládě, než on by si to asi přál. Cítím, že se budu postupně dostávat k jeho prostému stylu. Co se týká tempa v jeho nahrávkách, zdá se mi až hraniční. Třetí koncert například hraje neuvěřitelně rychle – a to před skoro 100 lety. Jeho hra má veliké napětí, ničeho se nebojí, nic nehraje na jistotu, což je pro mě důkazem, že byl primárně klavíristou. V tomto o sobě vůbec nepochyboval. Jeho hra je až extrémní, a to mám rád. Nebo řekneme hodně kontrastní. Navíc se mi líbí všechny jeho odstíny mezi nejtišším místem a největší bouří. Tím nabízí velkou volnost, veliké možnosti. Právě proto si

mimochodem vybral k natáčení Filadelfský orchestr, který měl podle něj největší škálu nízkých dynamik, což je pravda. Sám jsem s nimi měl to štěstí hrát.

Když hraješ jeho hudbu, odměňuje tě?

Ano a vrchovatě! Už samotnou krásou hudby – mně tedy připadá velmi krásná! A dále: je to jeden z těch autorů, jehož hudba zní těžší, než je. To je mi příjemné. Rád slíznu smetanu. Rád i někoho ohromím. Je určitě vděčnější než skladatel, u kterého si lámeš prsty 40 minut, ale málokdo to docení. Rachmaninov je však vděčný nejenom technikou, ale také všemi kontrasty, nedozírnou škálou dynamiky... Co více si můžeš jako člověk, který je pohlcen barevností zvuku, přát? Čistá kráska!

BÁJEČNÁ ZVUKOVÁ VERZE POHÁDKOVÉ KNÍŽKY ZDEŇKA SVĚRÁKA POPRVÉ VYCHÁZÍ NA VINYLU!

Pohádky, které si vymýšlel **Zdeňk Svěrák** pro své dvě děti, když byly malé, nejprve vydal knižně v roce 1991 u nakladatelství Albatros, následně je sám načetl pro vydavatelství Supraphon, kde v tomtéž roce vyšly na CD a audiokazetě. Z knihy i audioknihy **Tatínku, ta se ti povedla** se v průběhu tří desítek let stal skutečný bestseller, který se dočkal šesti knižních reedic a nahrávka dosáhla (dle pravidel IFPI-ČR) statutu Platinové desky Supraphonu.

V rámci velkého návratu oblíbené vinylových desek se nyní audiokniha **Tatínku, ta se ti povedla** dostává poprvé na LP desku. V této podobě vychází již 3. března 2023.

Supraphon ji dále nabízí i na CD a v digitálních formátech.

V **Tatínku, ta se ti povedla** je hrdinou tatínek Šíma a jeho děti Petřík a Petruška, kteří odmítají klasické pohádky, na něž jsou zvyklé a dávno je znají, a vyžadují pohádky, jež si tatínek sám vymýšlí. Tak se setkáme s pohádkou o polštáři a peřině, o hasicím přístroji, o zázračně uzdraveném pánovi a také třeba o ramínkách ve skříni. Vyprávění autora pohádek Zdeňka Svěráka, doprovázené hudbou Petra Skoumala, je skutečně originální formou příběhů před usnutím, plné humoru a nečekaných situací i vtipných zápletek.

Foto © Nada Dvořáková

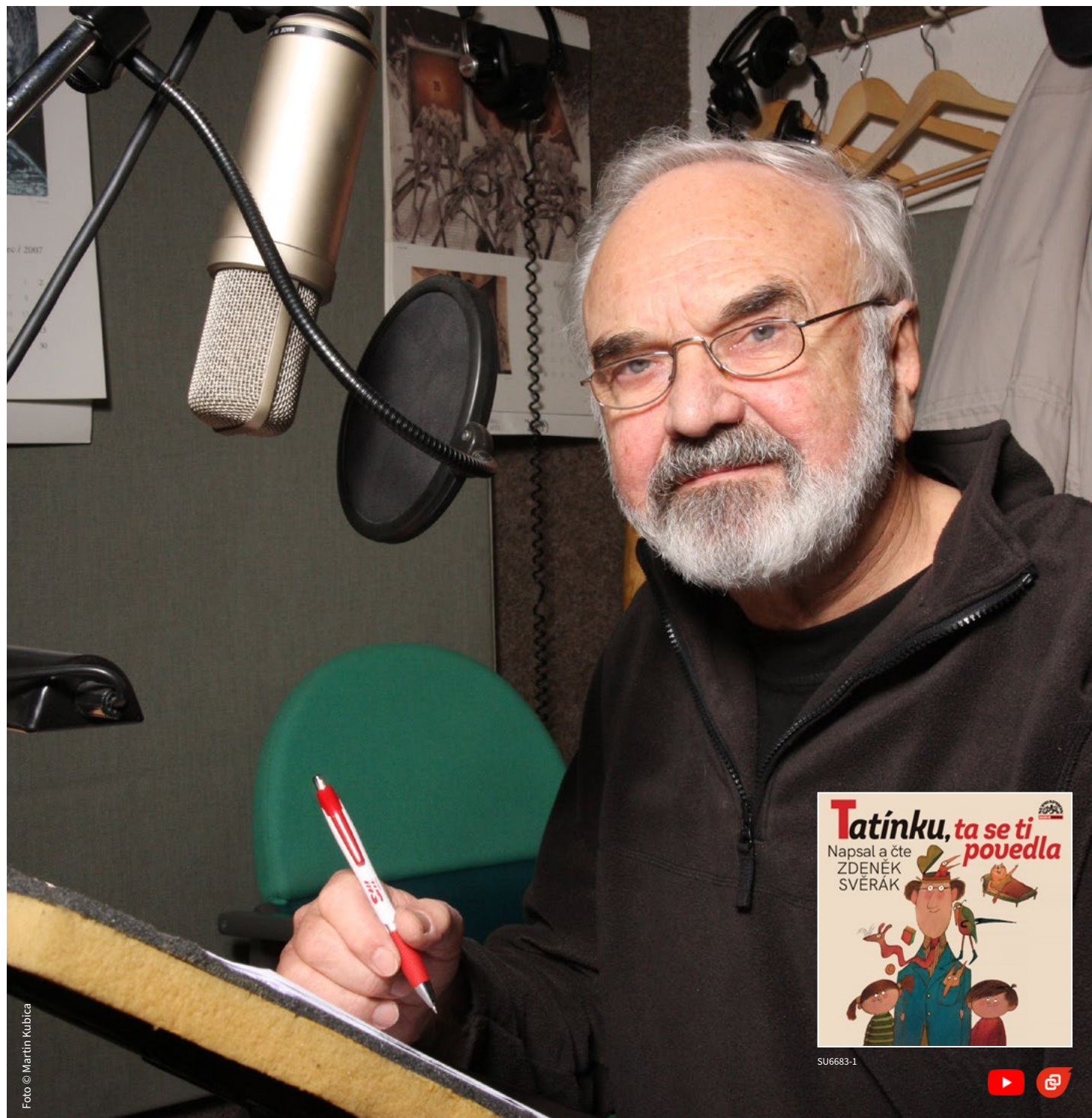

Foto © Martin Kubica

SU6683-1

PHILHARMONIA OCTET PRAGUE

S BARYTONISTOU PETEREM SCHÖNEM VYDÁVÁ ALBUM MAHLEROVÝCH PÍSNÍ V NEČEKANÉ BAREVNOSTI I INTIMITĚ

Jeden z nejvýraznějších reprezentantů tzv. české dechové školy v evropském kontextu soubor PhilHarmonia Octet Prague spolu s barytonistou Peterem Schönem vydává v pátek 10. března 2023 u Supraphonu intimní mahlerovské album, které je dosavadním vrcholem jeho objevné repertoárové cesty. Z dvaceti čtyř písní Chlapcova kouzelného rohu Gustava Mahlera si interpreti pro svou nahrávku vybrali deset, které nejlépe slušely dechovému ansámblu. Volba dechů má hlubokou logiku: Mahlerův hudební jazyk byl v dětství utvářen mimo jiné i jihlavskou posádkovou kapelou, kterou často slýchal. Jeho hudba je vojenskými motivy doslova protkaná a dechové nástroje zde dostávají prominentní funkci. Komorní aranžmá Tomáše Illeho ukazuje na nové nahrávce zajímavou cestu mezi klavírní a orchestrální verzí a dává vyniknout barevnosti i intimitě Mahlerových písní.

Před vydáním alba jsme si o novém albu povídali se dvěma členy PhilHarmonia Octet Prague – s fagotistou Václavem Vonáškem a hobojistkou Monikou Fürbach Bouškovou.

Jak se zrodila myšlenka, že PhilHarmonia Octet Prague nahraje Mahlerův Chlapcův kouzelný roh?

Václav Vonášek: Bylo to přirozené vyústění našeho vývoje. Po zhruba deseti letech fungování souboru se ukázalo, že s originálním repertoárem pro dechové okteto doby klasicismu a romantismu těžko vystačíme z hlediska pestrosti i z důvodu naplnění uměleckých ambicí. Vydali jsme se tedy cestou úprav, ideálně vytvořených přímo na náš popud. První takovou skladbou byly Musorgského Obrázky z výstavy, které dopadly díky Tomáši Illemu na výbornou,

a tak se zrodila smělá myšlenka „sáhnout si“ i na Mahlera.

Jak došlo ke spolupráci s barytonistou Peterem Schönem?

Monika Fürbach Boušková: Od začátku jsme měli poměrně jasnou představu o představiteli pěveckého partu. Chtěli jsme oslovit umělce naší generace, ideálně z Německa, zejména co se týká deklamace písňových textů. Ne každý zpěvák v Čechách či v zahraničí se věnuje písňovému repertoáru, tedy naše hledání nebylo tak snadné, jak se zprvu zdálo. Nicméně jsme získali od šéfdirigenta Pražských symfoniků Tomáše Braunera doporučení na Petera Schöna. Byla to skvělá volba, sešli jsme se s Peterem po umělecké i po lidské stránce, a o to si této spolupráce ceníme více. Tomášovi za jeho doporučení moc děkují!

Ze čtyřiařadaceti písní jste si pro svou nahrávku vybrali deset. Byl to náročný proces?

Václav Vonášek: Dechovému ansámblu obecně sluší spíše menší formy – také proto, že v kratších skladbách je možno si zachovat svěžest, a tudíž i interpretační nadhled. Dechové nástroje skvěle dotvářejí charakter písní s humornou a vojenskou tematikou. Náročnější výzvu pro ně představují ony niterné mahlerovské pasáže, při nichž se publiku zatajuje dech. Těž díky přidanému kontrabasu, který zvuk souboru ztlačí, zjemňuje, jsme však mohli zahrnout i takové skvosty, jako *Wo die schönen Trompeten blasen* či *Urilcht*.

Užší výběr tvořilo třináct písní, původně instrumentovaných samotným Mahlerem. Tento počet jsme později redukovali, aby byl celek ušlechtlý pro sólistu a těž aby nás

soubor zároveň dostal prostor prezentovat se v čistě instrumentálních skladbách *Blumine* a ve *Scherzu z 1. symfonie* Gustava Mahlera.

Jak probíhalo nahrávání?

Monika Fürbach Boušková: Nejtěžší bylo sladit diáře desítek muzikantů žijících v Čechách a v Německu. Jako spoustu jiných projektů nám plánování a samotnou realizaci nahrávání opakovaně zastavil covid a všechna opatření s tím spojená. Dalo by se říci, že jeden z velmi šťastných momentů byl právě ten, kdy jsme seděli s mikrofony na pódiu Dvořákovy síně a poprvé se rozsvítila červená barva. (pozn.: pokyn z režie, že se nahrává)

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon